

SALAMON LÁSZLÓ

SZIGORÚSÁG

Megbékélhetek a külvilággal,
de önmagammal sohasem,
még álmomból is felriaszt olykor
ki-kiújuló szégyenem;

szégyenem, hogy bedőltem frázisoknak,
s megkísérthettek némberek,
kik előtt még meg is alázkodtam,
mint zord apja előtt a gyerek.

Békét köthetek ellenséggel
és közömbösen nézhetem
felfuvalkodottak dáridóját
az irodalmi végeken.

De magammal nem köthetek békét
még végső napjaimon sem,
mert túrni tudtam a túrhetetlent,
hogy megmaradjon életem.

Hogy gyáva voltam önmagamhoz,
a magánytól félve ostobán,
s nem fordultam a szó ostorával
ellenük, kik sárt dobtak rám,

hagytam magamat regulázni
tökfejű basáktól, habár
minden szavuk hazugságtól bűzlött,
mint békanyálas zöld mocsár.

Nem köthetek békét önmagammal,
ki tudva bűnük, cinkosan
néma voltam, s a rút közhelynek
hódoltam: hallgatni arany.

Már mindenkinek megbocsájthatok,
aki ellenem vétkezett,
de a magam elleni bűnöket
megbocsájtanom nem lehet.

MOLNOS LAJOS

FURCSA TÖRTÉNET

Fortuna istenasszony a minap
kegyes volt hozzám nagyon
és így kockajátékon elnyerém
jó Dárius király úr minden vagyonát
De mert zavart a szokatlan-sok vagyon
s az irigy tekintetek sóvárgó özöne
Úgy dönték kincsemet eladom
S a nagy tér kellősközepén
bódémat nyomban felütém
Özönöltek sorban az emberek

a nő csengő kacagását adta el
a költő legszebb versét s álmait
a tudós eladta tudományát
a gazdag meg öntelt mosolyát
a kóborló vándor útjait
a koldus csonka lábát s éhezéseit
a gyilkos a bűnbocsánatot
felelőtlenségét a naplopó
halálfélelmét a beteg
a bolond meg hadvezéri terveit
a próféta látomásait
s az öngyilkosjelölt utolsó bátorságát
adá nekem egy maroknyi aranyért

Csak egyetlen valaki maradt kivel hiába
alkudoztam Egy maszatos arcú kisgyerek
Szekérnyi aranyat adok meséidért kérleltem
adj el nekem belőlük egyet legalább
A meséimet nem adhatom el mert csak én hiszem
el őket De hogyha akarod megtanítlak rájuk téged is
(Azóta ballagok a vándortól megvett úton
s a mellettem aprózó maszatos kisfiú
gyönyörű meséit tanulgatom . . .)

JÁTEK

éles késekkel játszom
villogó-vad fejszékkel
mint a kíváncsi gyermek

megebabonáz a játék
a pengék villanása
a fejszeél-pörgések
bódít a vas
mohó izgatott sziszegése
ha bőrömhöz ér
és felsikolt riadtan
a lüktető kicsi ér

ó hát senki nem üt a kezemre
csípős fűzfaággal
tompá nadrágszíjjal
nem kiált rám senki sem
józanító szóval
 tedd le ember
 tedd le
 éle van a vasnak
 ne ingereld
 úristen
 még belédharaphat
súlyos késekkel játszom
éles vad fejszékkel
csak tűrik csak nézik kíváncsi-borzongva
s nem kiált rám senki nem üt a kezemre
 (belém szalad a kés
 csontomba mar
 a sikoltó fejsze)

VÁSÁRHELYI GÉZA

NÉHA E FALUT IS

Az elszármazottnak

Csak úgy szeretném látni e falut
ahogyan Isten néz a földre
mert ki lapátol itt oly nekidühödve
Csak az ég dübörög
aludj!
Gyermek aki a rosszra vágyott
szuszog a divány sarkába bújva
s nem ismeri el a világot
ahelyett hogy elaludna
aludj!

Nem idevaló születésű vagyok én
messze földről Ūr-falvából
s a semmiből jövök én
aludj!

Ne lapátolj földet döngő koporsóra
támassz fakassz varázsolt
szaporán fogyott el nyarunk
tél van hideg és hótalan
most az egyszer

De terhesek újra a lányok
sivalkodik a malac az ól ölés
vízkereszt vagy még mit is akartok
ha voltam én
aludj!

Néz e falu figyelő szemmel
babonáztat földi szerelemmel
csöndje-árka tova fut
erdő bólint szép türelemmel
oda is figyel az ember
néha

MARKÓ BÉLA

ÉVSZAKOK KAPUJÁBAN

Ott ülnek évszakok kapujában
a gyermekjátékká töpörödött öregemberek
madárlátta arcukat széthordja
a fényesen suhanó huszadik század
dobhártyánkat verdesi szavaik
színes pillangója s nem tudjuk
nem tudhatjuk gerincük hajló ágán
mit ráz a szél miféle ország
miféle szavak rázkódnak bennük
lovon vonaton

mert régesrég kijöttünk már
az évszakok kapuján mögöttünk
hulló barack a szó bársonyos
füvein a csendnek kijöttünk már
a papírzizegésű időbe
nagy hallgatások zápora
veri az arcunk

ott ülnek évszakok kapujában
a gyermekjátékká töpörödött öregemberek
s mi behúzódtunk a szavak városába

kifeszített idegeinken ökörnyalóként
leng az ősz
bezártatok ide mint kisgyereket
hogy csak a piacra mentek
ó miféle zsidvásárokon
tévedtetek el

valahol most hulló barack a szó
bársonyos füvein a csendnek
fölöttünk
házak poros csordája baktat
az örökkévalóság felé
megfáradt katedrálisok
nyakában ring a kolomp

kifeszített idegeink közt
mozogjatok hát szabadon!
(Az eget csak úgy terítették e városra
mint kabátot a fogásra
egyszer valaki továbbmegy véle
s megfagyunk mind a fényességben.)

ÖREGASSZONY

Idegeidre edénycsörömpölést
aggatott a világ
mosogatólé zubogása
keveredik benned a távoli
vizesések zajával
beszakadt körmöd félholdja
esténként fényesen süt
az égen
s hajnalban amikor felkelsz
ébred az isten is:
ujjbegyével
szétnyomja a csillagokat
mint bogarakat a falon.

LÁSZLÓ GYÖRGY

ESŐ

Hallom, kint kopognak a cseppek,
bennük ma felcsillámlasz kedves,

szakadékokba ül el a sötét,
rájuk is kijársz fényeddel kedves.

Cseppre-csepp, surranás,
sodró vízi-zárás, ez kedves,

későre jár, imbolyog az idő,
kopogás, az esőé kedves,

magával törődik a szemhatár,
be régen pusztaságom, kedves.

NÉMETI RUDOLF

PLAKETTEK

A pléhtetők Az üres bádogdobozok
A falak A tér Az eső szögei
Az út A kényszerű kirajzolódás
Az áttűnés a híd mögötti térbe

Az eldőlt szobor A lakhatatlan évek
Az ottlét nyoma a parti homokon
A tenger A hiány A kuszált vonalak
A közelítés A kivetített ábra

A forgás A homokóra Az idő jelei
A málló plakettek tebenned és bennem

HADHÁZI ZSUZSA

SZÜLEIM

Aranyszegélyű a simogatások
halk kondulású a szavatok

Félelmek megkötöz
aggódásokat magányba zár

Szemetekben szerető nyári sugár
kalász-érlelő melege

Kérdéseitek furcsán kopottak
s rettegés övezi arcotok ha elmegyek

De elmegyek.

Határaitam már átléptem
Zúgó patak nedves kövein állok
lépegetek egyikről a másikra
szembe az árral
szembe a törvényhozó széllel
Kopár fák díszőrséget állnak

. :
Most ültök vacsorához
komor arcotok engem emleget

. :
S én messze járok nagyon
messzi utakon

KÓRHÁZBAN

Ne szólj,
csak hallgasd
estéről estére
az összekoccanó
kanalak
hangját,
a vacsorázni indulók
csoszogását,
és nézd a lámpafényt,
az asztalra lehajló
virágok levelét.
Ne szólj,
csak hallgasd
a cigarettás fáradt hangokat,
és nézd, nézd az arcokat,
a szemüvegek mögött
pillogó szemeket,
az agg kezeket,
melyek játszanak
a tettel,
hogy rövid kis létüknek
értelmet teremtsenek,
és nézd, nézd:
eső esik,
arasznyit nőtt a fű kint.
Itt bent
fáradtak a takarók,
az ágyak;
ne szólj, de tudd:
kint élet van,
küzdelem, szerelem,

itt orvosságos üvegek közt
csak küzdelem van
önmagunkért
önmagunk ellen.

KISS ANDRÁS

BALLADA — A SZOMSZÉD SRÁCNAK

jaj a tyúkom milyen szürke
levágtam és azt is tűrte
nem siratott
nézd a kakas milyen fürge
szívárvány a farka fürtje
vér taréja

Kabay Béla:
A megdermedt
pillanat
(fotógrafika)